

[Arne Christiansen]

Sovjet fører stadig krig i Afghanistan, og i Polen er der ikke sådanne positive træk i udvikling, at den tilsiger ændret vestlig holdning.

Vi skal naturligvis og må have en mening og en holdning til også disse internationale begivenheder. Men som altid er det ganske naturligt de nære ting, der optager os mest. I vor del af verden er, som det allerede tydeligt er fremgået af de hidtidige indlæg, mellemdistanceraketterne blevet hovedproblemet. Det er jo i realiteten et globalt problem, al den stund parterne hedder Sovjet og USA.

Danmarks udgangspunkt for at lade sin røst høre på rette sted er, at vi er et NATO-land. Det er ikke 1930rnes neutrale Danmark, men 1980ernes allierede Danmark. Vi er og skal fortsat være medlem af den alliance, der har gjort, at vi i mere end en menneskealder har oplevet fred i vor del af verden, og det er jo, som det fremgik af den socialdemokratiske ordførers indlæg, stadig socialdemokratiets synspunkt. Det burde derfor være selvfølgelig, at de partier, der ikke ser noget alternativ til NATO, kunne enes om at se et forhandlingsresultat i Genève fremfor at søge at forkludre disse forhandlinger ved dels at ønske inddraget mellemdistanceraketterne i forhandlingen om de strategiske atomvåben, dels at lade franske og engelske strategiske raketter tælle med under INF-programmet, den såkaldte kobling.

Lige så klart burde det også være, at man ikke svækker egen forhandlingssituation – og når jeg siger egen forhandlingssituation, så tænker jeg her på NATOs position – ved at så tvivl om dobbeltbeslutningens alvor. Jeg noterer mig hr. Lasse Budtz' svar til udenrigsministeren: efter socialdemokratiets opfattelse ligger dagsordenen inden for dobbeltbeslutningens rammer. Det blev sagt med nogen fasthed i stemmen, men jeg havde lidt sværere ved at se denne fasthed i dagsordensforslaget.

Hr. Ole Bernt Henriksen har allerede peget på punkt 2. Jeg mener også, at jeg opfattede hr. Lasse Budtz – eller håber, jeg gjorde det – korrekt, når han sagde, at der naturligvis var tale om gensidighed, når der tales om fastfrysning, således at man ikke gør sig til talsmand for ensidig vestlig nedrustning. Jeg vil gerne have det bekræftet senere i debatten.

Det undrer mig også lidt, at man i dagsordenens punkt 4 siger: »Det første mål må være sådanne reduktioner af de sovjetiske SS-20 raketter, at opstilling af de vestlige raketter undgås.«

Hvis man nu satte det først som det operative, var det måske nok en lidt bedre indledning end at tage de mere negative forhandlingstaktiske ting frem om, at man skal forhandle længere, men ikke må opstille, ikke engang forberede, ikke engang tage et spade-stik til en vestlig raket. Så jeg ved ikke, om det er en vej frem at omredigere lidt på det. Det kunne jo være, at det ændrede noget ved det operative indhold. Det gjorde det efter min opfattelse.

Må jeg videre sige, at til det sikkerhedspolitiske billede hører også de seneste sovjetiske u-bådsepisoder i Østersøen, af kommunisterne kaldet Fredens Hav. Det må hilses med tilfredshed, at regeringen har handlet konsekvent og nedsat en interministeriel arbejdsgruppe, der skal vurdere mini-u-bådstrusler mod danske havne og maritime installationer. Om nødvendigt må der træffes foranstaltninger omgående uanset forsvarsforligets snævre økonomiske rammer, og under alle omstændigheder kan episoderne ikke undgå at få indflydelse på kommende forsvarsforhandlinger.

Af de andre store problemer, som direkte angår Danmark, er der EFs fremtidige finansiering, som ikke mindst på grund af Storbritanniens holdning er stærkt politisk ladet. Det må her være afgørende for Danmark, at debatten om finansieringspolitikken ikke fører til angreb på de fælles landbrugspolitiske principper. Der bør i det hele taget på dette som på andre områder ikke føres skyttegravskrig. I fællesskab må landene aktivt tage fat på at udbygge samarbejdet på nye områder i lighed med, hvad der er sket på landbrugsområdet, og med henblik på den frie varestrom over landegrænserne. Med nye områder mener jeg industri, forskning og udvikling, energipolitik. Et større samarbejde her og en bedre balance ville kunne give sig udslag i såvel budget- som beskæftigelsespolitikken, og der er store behov på begge områder.

Man vil også samtidig kunne bidrage til at etablere en ny politik over for Japan og over for USA, hvilket i høj grad er påkrævet.